

AVRUPA BİRLİĞİ VE TÜRKİYE

MUSTAFA AKDEMİR'İN KÖŞE YAZISI

Bu hikâye 1958 senesinde kurulan Avrupa Ekonomik Topluluğu'na (AET) rahmetli Adnan Menderes'in 31 Temmuz 1959 da yapmış olduğu ortaklık başvurusu ile başlamıştır.

AET bakanlar konseyi üyelik gerçekleşinceye kadar geçerli bir ortaklık anlaşması teklif etmiş ve Ankara anlaşması 12 Eylül 1963 de imzalanmıştır.

Uzun bir hazinlik(!) surecinden sonra nihayet 11 Aralık 1999 da Türkiye aday ülke konumuna yükseltilmiş ve katılım ortaklığı belgesi 2001 yılında imzalanmıştır. Bu belgede kısaca Türkiye'nin AB üyesi olabilmesi için yapması gereken reformlar yazıyordu ve Türkiye 2000-2015 yılları arasında bu vesile ile askeri vesayeti yıkmak gibi çok ciddi reformlar yaptı ki bence bu süreçte bizim en büyük kazancımız bu olmuştur.

Ancak AB birliği üyesi ülkeler her seferinde başka bir sebep bularak üyelik işlemlerini hep ertelemiştir. Hâlbuki aynı birlik; Bulgaristan, Romanya, Polonya gibi ülkeleri çok daha hızlı ve bize göre daha az hazırlıklı oldukları halde birliğe aldı! Simdi ise yani 58 sene sonra güncel siyasi meseleler bahane edilerek "Türkiye AB ye giremez" demeye başladılar. Bence gerçek bu Türkiye AB ye giremez ya da girmemeli. Çünkü;

1-Avrupa Birliği projesi uzun vadede basarisiz oldu ve dağılma surecine girdi. Ekonomilerinin bozulmasıyla birlikte üye ülkeler artık ortak değil kendi çıkarlarını ön plana çıkarmaya başladılar ve ülkelerindeki Avrupa birliğine karşı çıkan faşist partiler son zamanlarda oylarını çok artırdılar. Dağılmaya başlamış bir birlik sadece külfet getirir.

2-Müslüman bir ülke ya da millet olarak Avrupa ile aramızda fitri olan bir uyumsuzluk var. Onların sahip olduğu kültür, milli ve insani değerler bizimkinden çok farklı. Biz zor durumda olan üç milyon Suriyeli mülteciyi ülkemizde barındırıp aynı zamanda Arakan'a, Doğu Türkistan'a, Afrika'ya yardıma koşarken onlar 18 yaşına gelmiş öz evladına "ya kira öde ya evi terk et" diyorlar.

3-Öncü birlik gibi düşünebileceğimiz Türkiye'den 1950-60 larda gelen ilk nesil hâlâ Avrupa birliğine girememiş. Çünkü Avrupalılar (ekseriyet itibariyle) kendileri gibi olmayanı kabul etmiyorlar. Bizi biz olarak kabul edip ortak noktalarımız neler ona bakalım ve farklılıklarımıza saygı duyalım demiyorlar. Ayrıca Avrupa'da bireysellik kültürü hâkim, kolektif kültüre saygı duymuyorlar. Bayramda ziyarete gelen komsudan ya da akrabadan rahatsız oluyorlar ve bizim Avrupa'da yaşayan Türklerin Türkiye ile olan kuvvetli bağını ne anlayabiliyorlar ne de saygı duyuyorlar. Onlara göre biz madem Avrupa'da yaşıyoruz öyleyse Türkiye ve Türkiye'de olanlar bizi ilgilendirmemeli.

4-Avrupa'nın ekonomisi ciddi manada sarsılmıştır. Bireylerin gelir-gider dengeleri aşırı zamlar yüzünden bozulmuş bu da onların yabancılara bakışını önemli ölçüde değiştirmiştir. Öte yandan Bulgaristan ve Polonya gibi fakir üye ülkelerden gelen ucuz iş gücü hem iş bulmayı zorlaştırmış hem de maaşları çok düşürmüştür. Dolayısıyla Avrupa birliğine girersek serbestçe gider orada çelişiriz diye düşünenler işlerin artık çok değiştiğini fark etmeleri gerekmektedir.

Peki Avrupa'nın ya da Avrupa birliğinin hiç iyi tarafı yok mu? Şüphesiz var hem de çok ama onların bizde de olması için üye olmamız şart değil. Burada iki şeye dikkat çekmek istiyorum. Birincisi kurumsallaşma. Avrupa'da kamu ve özel her sektör kurumsallaşmayı tamamlamış. Her şey oturmuş. Hollanda'da secimler olalı altı ay oldu ve hâlâ hükümet kurulamadı ama ülkede ne kaos var ne de dibe vuran bir ekonomi. Sanki hükümet varmış gibi her şey rayında gidiyor. Bu konuda Türkiye ile Avrupa'yı Tren ve Otobüse benzetiyorum. Avrupa tren gibi; kondüktör

(hükümet) kim olursa olsun gideceği yer belli duracağı durak belli. Kondüktör sadece daha hızlı ya da yavaş sürebilir ama yolunun dışına çıkaramaz. Ama Türkiye bir otobüs gibi ve şoförün elinde o kadar çok inisiyatif var ki isterse hızlı gider, isterse başka yoldan gider, isterse uçuruma atar.. İşte bizim kurumsallaşmaya azami önem verip otobüsü trene çevirmemiz gerekmektedir. İkincisi de sosyal devlet.. Avrupa'da işi olmayan, geliri olmayan bir ferde devlet maaş veriyor, ev veriyor ya da kira yardımı yaparak belli bir standartta hayatının idamesini sağlıyor. Zengin ve fakir arasında büyük uçurumlar yok. Sonuç olarak Avrupa'yı kurumsallaşma, sosyal devlet, sanayileşme, teknoloji gibi bir çok konuda kendimize örnek alabiliriz, stratejik ortaklıklar kurabiliriz zira hem milyonlarca vatandaşımız Avrupa'da yaşamaktadır hem de ticaret yapıyoruz ama üye olmak zorunda değiliz. Hele hele üyelik ellerinde bir değnek haline gelmişken... Üyelik konusunu geri çeksen acaba bizi ne ile tehdit edecekler? Şunun farkına varmalıyız ki Avrupa'nın Türkiye'ye daha çok ihtiyacı var zaten öyle olmasaydı çoktan bu dosyayı kapatırlardı. Avrupa ne derse desin biz işimize bakmalıyız. Doğu'nun maneviyatını ve milli değerlerini Batı'nın teknolojisi ile harmanlayıp bölgemizin güçlü ve refah devleti olmak için çok çalışmalıyız.